

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 września 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 września 2022 roku odmówił D. M. prawa do ustalenia emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze.

ZUS odmówił przyznania rekompensaty, ponieważ ubezpieczona nie udowodniła wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (brak świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach).

(decyzja – k. 19 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniosła D. M., podnosząc, że wszystkie świadectwa pracy w warunkach szczególnych znajdują się w ZUS-ie.

(odwołanie – k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7-8)

Na rozprawie w dniu 13 września 2023 roku pełnomocnik wnioskodawczynie poparł odwołanie, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

(końcowe stanowiska stron – rozprawa z dnia 13 września 2023 roku e-protokół (...):30:18 – 00:33:07 – płyta CD – k. 85)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. M. urodziła się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

(...) S.A. w Ł. to zakłady bawełniane zajmujące się przeróbką tkanin.

(zeznania świadka B. P. na rozprawie w dniu 13 września 2023 roku e-protokół (...):03:45 – 00:28:26 – płyta CD – k. 85)

Wnioskodawczynie zatrudniona była w (...) S.A. w Ł. w okresie od dnia 7 czerwca 1980 roku do dnia 30 września 2003 roku. W okresie od dnia 1 sierpnia 1983 roku do dnia 19 listopada 1984 roku, od dnia 8 lutego 1991 roku do dnia 7 września 1993 roku wnioskodawczynie przebywała na urlopie wychowawczym, z kolei w okresie od dnia 4 października 1994 roku do dnia 29 października 1994 roku, od dnia 15 maja 1995 roku do dnia 31 lipca 1995 roku, od dnia 27 czerwca 1998 roku do dnia 24 lipca 1998 roku, od dnia 19 czerwca 1999 roku do dnia 2 lipca 1999 roku, od dnia 19 lipca 1999 roku do dnia 23 lipca 1999 roku, od dnia 15 czerwca 2000 roku do dnia 30 czerwca 2000 roku, od dnia 21 czerwca 2001 roku do dnia 13 lipca 2001 roku, od dnia 20 czerwca 2002 roku do dnia 12 lipca 2002 roku, od dnia 13 czerwca 2003 roku do dnia 21 lipca 2003 roku wnioskodawczynie korzystała z urlopu bezpłatnego.

Wnioskodawczynie przebywała na zwolnieniach lekarskich: 15-11-1993 - 19-11-1993, 01-12-1993 - 17-12-1993, 21-03-1994 - 26-03- (...), 21-05-1994 - 04-06-1994, 08-06-1994 - 27-06-1994, 05-07-1994 - 11-07-1994, 14-12-1994

- 31-12-1994, 12-06-1996 - 14-09-1996, 23-06-1997 - 16-08-1997, 06-10-1997 - 20-10-1997, 05-11-1997 - 24-12-1997, 01-02-1999 - 09-02-1999, 06-08-1999 - 13-08-1999, 17-12-2001 - 21-12-2001, 17-12-2002 - 27-12-2002, 14-04-2003 - 20-04-2003, 25-09-2003 - 30-09-2003.

(świadczenie pracy – k. 3 załączonych do sprawy akt organu rentowego, umowa o pracę – k. 2 część B, świadectwo pracy – k.2 część C w aktach osobowych (koperta) – k. 26)

Z treści świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionego przez (...) S.A. w Ł. wynika, że D. M. w okresach: od dnia 7 czerwca 1980 roku do dnia 31 lipca 1983 roku, od dnia 20 listopada 1984 roku do dnia 7 lutego 1991 roku, od dnia 8 września 1993 roku do dnia 3 października 1994 roku, od dnia 30 października 1994 roku do dnia 14 maja 1995 roku, od dnia 1 sierpnia 1995 roku do dnia 26 czerwca 1998 roku, od dnia 25 lipca 1998 roku do dnia 18 czerwca 1999 roku, od dnia 3 lipca 1999 roku do dnia 18 lipca 1999 roku, od dnia 24 lipca 1999 roku do dnia 16 czerwca 2000 roku, od dnia

1 lipca 2000 roku do dnia 20 czerwca 2001 roku, od dnia 14 lipca 2001 roku do dnia 19 czerwca 2002 roku, od dnia 13 lipca 2002 roku do dnia 12 czerwca 2003 roku, od dnia 22 lipca 2003 roku do dnia 30 września 2003 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace: „Prace różne. Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace na stanowisku starszego laboranta wymienionym w wykazie A dziale XIV poz. 24 pkt. 1 wykazu stanowiącego załącznik Nr. 4 do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr. 7 z dnia 07.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu (...) Chemicznego i Lekkiego”.

(świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 4 część C w aktach osobowych (koperta) – k. 26)

Do obowiązków wnioskodawczynie należało:

- organizacja pracy na zmianie nocnej;
- pobieranie próbek tkanin do badań;
- wykonywanie badań parametrów metrologicznych i trwałości tkanin;
- prowadzenie dokumentacji badań z zaznaczeniem złych wyników;
- informowanie mistrza danego wydziału o wynikach niezgodnych z PN;
- wystawianie certyfikatów jakości tkanin dla odbiorców;
- wykonywanie poleceń st. laborantki wiodącej dla danej zmiany, szczególnie dotyczące zmiany stanowiska pracy.

(zakres obowiązków – k. 15 część B w aktach osobowych (koperta) – k. 26)

Będąc zatrudnioną w w/w miejscu wnioskodawczynie pracowała na hali produkcyjnej (na bielniku – tzw. oddziale surowej tkaniny). Skarżąca miała swoje stanowisko pracy - biurko, na którym zainstalowane były biurety – rurki z podziałką umożliwiającą dozowanie odczynnika, pracowała w systemie trzyzmiennym, stale, po 8 godzin dziennie. B. był oddziałem wykańczalni, w ramach której funkcjonowała także farbiarnia, drukarnia, suszarnia, apretura. Laboratorium miało swoje stanowisko na bielniku. Wnioskodawczynie podlegała pod bielnik i tam też pracowała w trybie ciągłym. Praca odwołującej polegała na kontroli jakości stężenia, kontroli jakości produkcji roztworów kąpieli służących do obróbki tkaniny. Wnioskodawczynie pobierała próbki wodorotlenku sodowego i z kwasem octowym ze zbiorników, w których odbywało się ługowanie, kwaszenie, chlorowanie. Wnioskodawczynie w pracy miała styczność z kwasem, chlorem, wodą utlenioną i narażona była na ich działanie. Zadaniem odwołującej było sprawdzanie stężenia tych środków, kontrolowanie czy mieszczą się one w określonych założeniach produkcji. Za pomocą narzędzia służącego do poboru tych substancji wnioskodawczynie kolejno zanurzała, nabierała za pomocą

pipety, nabierała odpowiednią ilość. Następnie pozyskane wyniki wpisywała do specjalnie przeznaczonych do tego celu książki, którą przekazywano kierownikowi. Wnioskodawczyni udawała się do laboratorium tylko i wyłącznie po odczynniki potrzebne do tego, aby móc dokonywać kontroli jakości produkcji.

(zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 22 maja 2023 roku e-protokół (...):25:35 – 00:28:26 – płyta CD – k. 61 w związku z rozprawą z dnia 23 stycznia 2023 roku e-protokół (...):00:53 – 00:08:36 – płyta CD – k. 22 w związku z rozprawą z dnia 20 marca 2023 roku e-protokół (...):07:15 – 00:15:58 – płyta CD – k. 33 w związku z rozprawą z dnia 22 maja 2023 roku e-protokół (...):02:35 – 00:25:35 – płyta CD – k. 61, zeznania świadka B. P. na rozprawie w dniu 13 września 2023 roku e-protokół (...):03:45 – 00:28:26 – płyta CD – k. 85)

Na oddziale, na którym pracowała wnioskodawczyni znajdowały się dwa agregaty. Tkanina surowa poddawana była dwóm kąpielom chemicznym, wnioskodawczyni kontrolowała czy kąpiele te miały odpowiednie stężenie. W okresie ciąży wnioskodawczyni była delegowana do innej pracy – badała tkaniny.

(zeznania świadka B. P. na rozprawie w dniu 13 września 2023 roku e-protokół (...):03:45 – 00:28:26 – płyta CD – k. 85)

Wnioskodawczyni w dniu (...) urodziła pierwsze dziecko i drugie w dniu 28 sierpnia 1990 roku.

(zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 13 września 2023 roku e-protokół (...):28:26 – 00:30:18 – płyta CD – k. 85)

Przełożoną wnioskodawczyni była B. P. pełniącą funkcję zastępcy kierownika Laboratorium (...) S.A.

(akta osobowo- płacowe świadka B. P. w kopercie – k. 70)

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury.

W związku z przyznaniem ubezpieczonej emerytury prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustało z dniem 1 lipca 2019 roku.

(decyzja – k. 5-7 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 5 września 2022 roku wnioskodawczyni złożyła do ZUS wniosek o przyznanie jej rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych.

(wniosek – k. 17 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 20 września 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wydał zaskarżoną decyzję.

(decyzja – k. 19 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Znajdujące się w aktach sprawy akta osobowe wnioskodawczyni z okresu zatrudnienia w zakładach (...) S.A. w Ł. nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Zawierają autentyczne dokumenty wystawione przez pracodawcę z okresu zatrudnienia wnioskodawczyni i jako takie są wiarygodne. Zeznania wnioskodawczyni oraz świadka B. P., również zatrudnionej w tym samym zakładzie co wnioskodawczyni i będącej przełożoną skarżącej były zgodne z tymi dokumentami. Nie ulega wątpliwości, że B. P. miała bezpośredni kontakt z wnioskodawczynią przez co posiadała wiedzę na temat wykonywanych przez nią czynności. Relacja tego świadka i wnioskodawczyni wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Dlatego też zeznania te Sąd uznał za wiarygodne w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

W myśl art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2023 r., poz. 164), rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art.23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15 – LEX 2044406).

Przepisy art.2 pkt 5 i art.21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 r.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

Bezspornie wnioskodawczyni jest uprawniona do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednocześnie nie występowała o ustalenie uprawnień do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach

szczególnych. Kwestia sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła uprawnień ubezpieczonej do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Stosownie do treści art.32 ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2023.0.1251) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei przepis art.32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszym postępowaniu wnioskodawczyni domagała się ustalenia, że w okresie zatrudnienia od dnia 7 czerwca 1980 roku do dnia 30 września 2003 roku w (...) S.A. w Ł. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania rekompensaty.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd przyjął, że ubezpieczona posiada wymagany 15-letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast w rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Pogląd ten został rozwinięty w

znowelizowanym art.473 k.p.c., który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udowodnione wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z dnia 02.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239).

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez wnioskodawczynię w powyższym okresie była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego daje podstawę do stwierdzenia, iż wnioskodawczyni, w spornym okresie (za wyjątkiem przypadających po dniu 14 listopada 1991 roku okresów zasiłkowych oraz okresu urlopu wychowawczego, kiedy to w związku ze stwierdzoną ciążą została przeniesiona do pracy - badała tkaniny oraz okresów urlopu bezpłatnego) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace związane kontrolą jakości stężenia, produkcji roztworów kąpieli służących do obróbki tkaniny w (...) S.A. w Ł., kontrolę międzyoperacyjną – kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A, dział XIV, poz. 24, pkt 1 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Jak wskazano w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2020 r. III UZP 3/20 - przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, warunkującego prawo do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 53 ze zm.).

Nie ulega bowiem wątpliwości, że zakłady (...) S.A. w Ł. zajmowały się przeróbką tkanin. Charakter pracy wnioskodawczyni wynika zarówno ze złożonej dokumentacji pracowniczej, zeznań samej wnioskodawczyni, jak i świadka. W toku postępowania potwierdzono, że wnioskodawczyni wykonywała pracę tylko na hali produkcyjnej tzw. bielniku. W ramach wykonywanej przez siebie kontroli jakości stężenia, kontroli jakości produkcji, wnioskodawczyni nie tylko pobierała za pomocą pipety próbki wodorotlenku sodowego i z kwasem octowym ze zbiorników, w których odbywało się ługowanie, kwaszenie, chlorowanie, będąc narażoną na styczność ze szkodliwymi kwasami, chlorem, wodą utlenioną, ale przede wszystkim jednak zebrane próbki poddawała badaniom i opracowywała ich wyniki na podstawie zgromadzonych uprzednio danych, które następnie wpisywała do specjalnie przeznaczonych do tego celu książki, którą przekazywano kierownikowi. W toku postępowania, zarówno wnioskodawczyni, jak i świadek B. P. będąca przełożoną skarżącą potwierdziły, że ubezpieczona udawała się do laboratorium tylko i wyłącznie celem pobrania odpowiednich odczynników. Była to zatem czynność konieczna, nieodzowna w procesie realizacji powierzonych jej przez pracodawcę pracy. Bez pobrania z laboratorium odczynników odwołująca nie mogłaby poddawać analizie zgromadzonych przez siebie próbek. Odwołująca miała swoje stanowisko pracy na hali - biurko, na którym zainstalowane były biurety – rurki z podziałką umożliwiającą dozowanie odczynnika, których używała w pracy. Powyższe czynności skarżąca wykonywała w systemie trzyzmianowym, stale, po 8 godzin dziennie.

Wymaga przy tym podkreślenia, iż dla oceny czy konkretna praca była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach decydujące znaczenie ma nie sama nazwa zajmowanego stanowiska, a czynności w jej ramach faktycznie wykonywane (tak m. in. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. III AUa 1192/12). Należy także wskazać, iż dla celów ustalenia pracy w warunkach szczególnych znaczenie ma nie nazewnictwo zajmowanych stanowisk, lecz faktyczne ich zajmowanie. Gdy więc z całokształtu ujawnionych w sprawie faktów wynika, że praca była świadczona w warunkach szkodliwych w okresie nie uwzględnionym w świadectwie pracy, uznać trzeba, iż treść z niego wynikająca została skutecznie podważona w tym zakresie (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 września 2012 r., sygn. III AUa 766/11).

Przyczyną decydującą o uznaniu spornego okresu zatrudnienia jako okresu pracy w warunkach szczególnych jest fakt wykonywania przez odwołującą w pełnym wymiarze czasu pracy oraz stale obowiązków pracowniczych w narażeniu na czynniki szkodliwe dla zdrowia, przy czym przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r wyraźnie wskazują, że stanowią pracę w warunkach szczególnych prace wykonywane przez odwołującą w spornym okresie.

Zaliczenie odwołującej w niniejszym postępowaniu spornego okresu, ocenionego przez Sąd jako okres pracy w warunkach szczególnych, powoduje osiągnięcie przez odwołującą wymaganego progu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.